

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen Mgr. Tomášem Gureckým, advokátem se sídlem Josefa Skupy 1639/21, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008 - 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Tomáši Gureckému, **se určuje** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se v původním řízení žalobce Ing. V. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008 - 11, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008 - 11, postoupil Krajskému soudu v Brně věc žaloby Ing. V. K. (dále též „žalobce“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále také „finanční ředitelství“) ze dne 4. 12. 2007, č. j. 15218/07-1500-706367 (ve spise založené a stěžovatelem předložené správní rozhodnutí je ve skutečnosti označeno číslem „15218/07-1300-706367“ a nikoliv číslem „15218/07-1500-706367“, jak nesprávně uvádí stěžovatel), kterým bylo podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I. (dále též „správce daně“) ze dne 15. 5. 2007, č. j. 152213/07/288901/2226, jímž mu byla podle ustanovení § 106 odst. 7 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), v návaznosti na ustanovení § 33 zákona o správě daní poplatků, zrušena registrace plátce daně z přidané hodnoty. Krajský soud došel k závěru, že k vyřízení podané správní žaloby je místně příslušný Krajský soud v Brně, tj soud, v jehož obvodu má sídlo správní orgán, jehož rozhodnutí je žalobou napadáno. Jelikož je ve věci dána místní příslušnost Krajského soudu v Brně, Krajský soud v Ostravě postoupil věc Krajskému soudu v Brně.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost s tím, že ji odůvodní soudem ustanovený zástupce z řad advokátů.

Ustanovený zástupce stěžovatele Mgr. Tomáš Gurecký se po výzvě (usnesení) krajského soudu ze dne 27. 5. 2009, aby do jednoho měsíce ode dne doručení uvedl rozsah a důvody kasační stížnosti a návrh výroku rozsudku vyjádřil tak, že napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím nicotným, které nemá a nemůže mít žádné právní následky, a že jej napadá v celém rozsahu. Opřel se při tom o pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 7 Ca 279/2006, kterým tento soud zrušil rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně na Finanční ředitelství v Brně. Navrhl proto, aby soud vydal rozsudek, jímž se jednak ruší usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008, a jednak zrušuje a současně vyslovuje nicotnost rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 12. 2007, č. j. 15218/07-1300-706367.

Žalované finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že ji považuje za nedůvodnou. Městský soud v Praze skutečně svým rozsudkem ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Ca 279/2006 - 104, zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti. Co se týče námítky nicotnosti na rozhodnutí o delegaci navazujících správních rozhodnutí (vydávaných dle zrušeného rozhodnutí místně příslušným správcem daně), tak tato nebyla doposud žádným správním soudem řešena. Je však třeba mít za to, že se nejedná o natolik závažnou vadu, která by měla mít za následek nicotnost napadeného správního rozhodnutí, tj. že by jej nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí. Neobstojí však rozsudečný návrh v té podobě jak byl stěžovatelem navržen. Je tomu tak proto, že Krajský soud v Ostravě o věci samé nerozhodoval, ale toliko rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Brně. Napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě je v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 soudního řádu správního, neboť tento soud není skutečně soudem místně příslušným. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud došel k tomu, že z podnětu kasační stížnosti lze napadené usnesení krajského soudu přezkoumat v mezích daných ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., předpokladem ovšem je, že kasační stížnost je přípustná.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

V této věci bylo kasační stížností napadeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008 - 11, kterým byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně. Stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti však v žádném případě nesměřují vůči napadenému rozhodnutí krajského soudu. Naopak směřují výlučně proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Tomu pak zcela odpovídá i rozsudečný návrh, který je pro soud závazný,

a jímž se stěžovatel pod bodem II. a III. domáhá zrušení a vyslovení nicotnosti rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 4. 12. 2007, č. j. 15218/07-1300-706367. Nedostatečnost kasační stížnosti pak nebyla odstraněna ani soudem ustanoveným advokátem Mgr. Tomášem Gureckým k výzvě krajského soudu ze dne 27. 5. 2009, č. j. 22 Ca 125/2008 - 57.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno. To znamená, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o postoupení věci lze účinně směřovat důvody kasační stížnosti (stěžovatelovy výtky) směřující do výroku krajského soudu o postoupení věci.

V této věci tomu tak není.

Je tomu tak proto, že důvody kasační stížnosti směřují výlučně proti správnímu rozhodnutí (rozhodnutí finančního ředitelství), a nikoliv proti usnesení krajského soudu, kterým byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně. Nelze tudíž dojít k jinému závěru než tomu, že se kasační stížnost opírá o „jiné důvody“ než důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je potom nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu došel k závěru, že kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č. j. 22 Ca 125/2008 – 11, není přípustná a proto ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm.d) s. ř. s. odmítl. Je tomu tak proto, že stěžovatelem uplatněné důvody uvedené v doplnění kasační stížnosti jsou jinými důvody ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Finanční ředitelství v Brně ve věci úspěch sice mělo, nevznikly mu však vynaložené náklady nad rámec jeho běžné správní agendy. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanoveným advokátem Mgr. Tomášem Gureckým a proto podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud určil ustanovenému advokátu na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částku ve výši 2856 Kč, sestávající se z jednoho úkonu právní služby, kterým je podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 3 písm. f) s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm.d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], což činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby; částku 300 Kč za jeden režijní paušál podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a k tomu příslušné 19 % sazby daně z přidané hodnoty ve výši 456 Kč.

Pokud ustanovený advokát požaduje odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za úkon - převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm.b) citované vyhlášky], tak tuto odměnu a náhradu ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud nepřiznal. Ze spisu není jakkoliv patrné, že by došlo k uskutečnění porady ustanoveného zástupce s klientem, která je nezbytným předpokladem pro určení odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm.b) citované vyhlášky. Okolnost, že usnesením krajského soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 22 Ca 125/2008 - 52, byl advokát Mgr. Tomáš Gurecký ustanoven zástupcem Ing. V. K. pro řízení o kasační stížnosti, není sama o sobě, bez porady s klientem, rozhodná pro určení odměny ustanoveného advokáta za tento úkon, včetně náhrady hotových výdajů (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000 - 35).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu